

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/79/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1411216081
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1411216081.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vičkovej a JUDr. Moniky Holickej v právnej veci žalobcu: Ing. Juraj Silvan, bytom Žabotova 3209/8, Bratislava, zastúpeného spoločnosťou HKP Legal, s. r. o., so sídlom Križkova 9, Bratislava, proti žalovaným: v 1. rade PaedDr. Rudolf Benci, bytom Banská cesta 820/18, Kremnica, v 2. rade Mgr. Michaela Benciová, bytom Jána Jonáša 19, Bratislava, obom zastúpeným Advokátskou kanceláriou MARCEL BIZNÁR s. r. o., so sídlom Bajkalská 31, Bratislava, o zaplatenie 31.534,22 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaných v 1. a 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 17.10.2017, č. k. 8C/26/2012 - 122 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
Žalobca má voči žalovaným v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 31.534,22 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 10 % ročne zo sumy 1 000 eur od 04.01.2009 do 02.03.2009, zo sumy 1 000 eur od 04.01.2009 do 09.03.2009, zo sumy 1 000 eur od 04.01.2009 do 16.03.2009, zo sumy 647,15 eur od 04.01.2009 do 31.01.2011 a zo sumy 31.534,22 eur od 04.01.2009 do zaplatenia a rozhodol, že žalobca má voči žalovaným v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodol tak podľa § 657, § 658 ods. 1, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka s odôvodnením, že v konaní nebolo sporné, že žalobca ako veriteľ a žalovaní ako dlžníci uzatvorili zmluvu o pôžičke peňazí dňa 30.09.2008, predmetom ktorej bolo požičanie sumy 1.090.000 Sk (140.000 Sk, 650.000 Sk, 300.000 Sk) a taktiež nebolo sporné, že na základe uvedenej zmluvy o pôžičke požičal žalobca žalovaným sumu 140.000 Sk, ktorú žalovaní postupne splatili v splátkach, a to dňa 02.03.2009 sumu 1.000 eur, dňa 09.03.2009 sumu 1.000 eur, dňa 16.03.2009 sumu 1.000 eur, dňa 04.05.2009 sumu 1.000 eur a dňa 31.01.2011 sumu 647,15 eur. V konaní bolo sporné, či žalobca odovzdal žalovaným sumu 950.000 Sk (650.000 Sk a 300.000 Sk) na základe uvedenej zmluvy o pôžičke a či došlo k reálnemu vzniku záväzku v tejto časti. K odovzdaniu peňazí malo dôjsť odovzdaním peňazí žalovaným v hotovosti, čo žalovaní potvrdili svojím podpisom na príjmových a výdavkových pokladničných dokladoch. Žalovaní tvrdili, že nemajú vedomosť o prevzatí žalovanej sumy a namietali, že podpisy uvedené na príjmových a výdavkových pokladničných dokladoch neuznávajú za svoje vlastné. V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 8C/137/2011 sa žalovaní domáhali okrem iného určenia, že záväzok medzi stranami na základe uvedenej zmluvy o pôžičke v sume 950.000 Sk nikdy nevznikol, pretože nedošlo k reálnemu odovzdaniu peňazí v tejto sume. V uvedenom konaní bolo vykonané znalecké dokazovanie, ktoré osvedčilo s najväčšou pravdepodobnosťou pravosť podpisov na príjmových a výdavkových pokladničných dokladoch osvedčujúcich prevzatie pôžičky od žalobcu

v uvedenej sume. Okresný súd Bratislava IV rozsudkom č. k. 8C/137/2011 - 500 zo dňa 26.06.2015 žalobu žalovaných voči žalobcovi o určenie neexistencie záväzku zamietol a zaviazal žalovaných na náhradu trov konania žalobcu, pričom rozhodnutie odôvodnil tým, že žalovaným sa v konaní nepodarilo preukázať, že finančné prostriedky v sume 950.000 Sk zo zmluvy o pôžičke neprevzali, aj vykonané znalecké dokazovanie s najvyšším možným určením potvrdilo, že podpisy žalovaných na príjmových a výdavkových pokladničných dokladoch sú ich pravými podpismi a nedošlo k ich falšovaniu či pozmeňovaniu. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 4Co/523/2015 - 533 zo dňa 26.10.2016 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava IV č. k. 8C/137/2011 - 500 zo dňa 26.06.2015 s odôvodnením, že žalovaní neunesli dôkazné bremeno, že nedošlo k reálnemu plneniu zo strany žalobcu v ich prospech, a to bez ohľadu na miesto plnenia. Ďalej uviedol, že žalovaní žiadali vykonať dokazovanie výsluchom Ing. Petra Králička, a to k okolnostiam podpísania zmluvy o pôžičke, pretože tento svedok zoznámil strany sporu a predmetnú zmluvu o pôžičke aj sám vyhotovil, zároveň žiadali vykonať dokazovanie evidenciou dochádzky žalovaného v 1. rade v jeho zamestnaní v dňoch 30.09.2008 a 03.10.2008, výpisom zo služobnej karty CCS žalovaného v 1. rade a zápisom z pracovnej porady zo dňa 03.10.2008, ktorými dôkazmi malo byť preukázané, že peniaze zo zmluvy o pôžičke nemohol žalovaný v 1. rade od žalobcu prebrať, pretože sa v danom čase nachádzal v práci, resp. na pracovnej porade mimo Bratislavy a zároveň nepoveril žiadnu osobu prevzatím predmetu pôžičky. Tieto dôkazy navrhovali žalovaní vykonať aj v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 8C/137/2011, v ktorom konaní ich súd zamietol, keď ich považoval za nadbytočné a irelevantné, keďže by nijakým spôsobom nemohli potvrdiť, či žalovaní prijali peniaze od žalobcu, alebo nie. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v konaní bolo preukázané, že k reálnemu vzniku záväzku zo zmluvy o pôžičke došlo, keď okrem odovzdania sumy 140.000 Sk bolo preukázané aj odovzdanie spornej časti, a to sumy 950.000 SK, a to na podklade príjmových a výdavkových pokladničných dokladoch, na ktorých pravosť podpisov žalovaných bola s najväčšou pravdepodobnosťou potvrdená aj znaleckým dokazovaním vykonaným v konaní sp. zn. 8C/137/2011. Podpísanie príjmových a výdavkových pokladničných podkladov potvrdil vo svojej výpovedi aj žalovaný v 1. rade a nepriamo aj žalovaná v 2. rade. Poukázal na to, že vo vyjadrení k žalobe žalovaní tvrdili, že k reálnemu vzniku záväzku zo zmluvy o pôžičke nikdy nedošlo, a podpisy žalovaných na príjmových a výdavkových pokladničných dokladoch nie sú pravé, neskôr vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 17.10.2017 žalovaný v 1. rade uviedol, že príjmové pokladničné doklady podpísal, ale napriek tomu k reálnemu odovzdaniu peňazí od žalobcu nikdy nedošlo; žalovaná v 2. rade tiež nakoniec vo svojej výpovedi uviedla, že niečo podpísala, ale nepamätá si čo a v konaní 8C/137/2011 žalovaný v 1. rade tvrdil, že síce zmluvu o pôžičke so žalovanou v 2. rade podpísali, avšak poprel, že by nejaké peniaze prijal. Vzhľadom na to, že žalovaní svoje tvrdenia menili, považoval ich za účelové a neuveril im. Konštatoval, že skutočnosť, že nebol dodržaný spôsob odovzdania peňazí uvedený v zmluve, (pred notárom) neznamena, že k odovzdaniu peňazí nedošlo, a teda pôžička nevznikla, keď na základe vykonaného dokazovania mal preukázaný reálny vznik pôžičky v žalovanej sume odovzdaním peňazí iným spôsobom. Dokazovanie ohľadne preukázania prostriedkov vo vlastníctve žalobcu by nijakým spôsobom nepreukázalo to, že k vzniku pôžičky nedošlo. Považoval za dostatočne preukázané, že k pôžičke v žalovanej sume reálne došlo a v konaní nebolo preukázané, že žalovaní pôžičku v žalovanej sume čo i len sčasti uhradili, a preto ich zaviazal zaplatiť žalobcovi požičanú sumu 31.534,22 eur spolu s úrokmi z omeškania v zákonnej výške v zmysle § 517 ods. 1 vety prvej, ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalovaní v 1. a 2. rade, ktorí žiadali napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uviedli, že žalovaný v 1. rade na pojednávaní dňa 17.10.2017 zásadne poprel skutkové tvrdenia žalobcu, a to že by od žalobcu prevzal finančné prostriedky tvoriace predmet pôžičky a na preukázanie svojich tvrdení navrhol vykonať dokazovanie, ktoré súd prvej inštancie zamietol s odôvodnením, že rovnaký návrh na vykonanie dôkazov bol zamietnutý aj v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 8C/137/2011 a podľa súdu bolo vykonanie týchto dôkazov neúčelné a nevhodné a navyše navrhované dôkazy podľa súdu neboli spôsobilé vyvrátiť reálny vznik zmluvy o pôžičke. Nesúhlasil s uvedeným názorom a namietal, že opakovane uviedol, že predmet pôžičky od žalobcu nemohol prevziať, pretože v čase, v ktorom mali byť finančné prostriedky odovzdané, sa nachádzal na inom mieste, ako bolo žalobcom označené miesto odovzdania peňazí, a ak by súd navrhované dôkazy vykonal, musel by dôjsť k záveru, že žalobca v konaní uviedol nepravdivé skutkové tvrdenia. Ďalej namietali, že súd vychádzal z rozsudku vydaného v konaní 8C/137/2011, hoci ním v zmysle

§ 193 C.s.p. nebol viazaný a tento postup považovali za vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd mal predmetnú otázku posúdiť samostatne a nedodrzaním tohto postupu došlo k porušeniu práv žalovaných. Dôsledkom uvedeného je aj neúplne zistenie skutkového stavu veci, pretože súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Uviedli, že pojmovým znakom zmluvy o pôžičke okrem iného je prenechanie veci na voľné nakladanie, teda aj na spotrebovanie a žalobca túto skutočnosť v konaní nepreukázal, neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti k spôsobu a času odovzdania finančných prostriedkov a napriek tomu, že v skutkových tvrdeniach strán boli zásadne rozpory, súd nevykonával žiadne dôkazy na ich odstránenie a s týmito rozpormi sa dostatočne nevyporiadal. Na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď otázne je, či vzhľadom na skutočnosť, že neboli naplnené všetky pojmové znaky zmluvy o pôžičke, záväzok žalovaných voči žalobcovi mohol z tohto titulu vzniknúť, resp., či spísanie zmluvy o pôžičke nie je absolútne neplatný právny úkon podľa § 37 ods. 1, resp. § 39 Občianskeho zákonníka. Obsah zmluvy o pôžičke je nezrozumiteľný, najmä pokiaľ ide o záväzok žalobcu poskytnúť žalovaným pôžičku. Žalovaní v domnienke, že predmet pôžičky im bude zo strany žalobcu poskytnutý pred notárom, zmluvu o pôžičke podpísali. Následne, keďže uvedená podmienka naplnená nebola, mali za to, že táto zmluva sa nenaplnila.

O nedovolenosť, a teda aj absolútnu neplatnosť právneho úkonu ide tiež v prípade, keď sa tento prieči dobrým mravom, t. j. keď účastník koná v rozpore so základnými všeobecne uznávanými, v spoločnosti panujúcimi morálnymi zásadami ohľadne vzťahov a konania medzi ľuďmi. S poukazom na rozhodnutie R33/1975 namietali, že súd musí na túto neplatnosť prihliadať a vyvodzovať z nej dôsledky aj bez návrhu z úradnej povinnosti, čo v prejednávanej veci nebolo splnené.

3. Žalobca vo svojom vyjadrení navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Správne podľa jeho názoru súd prvej inštancie vychádzal pri posudzovaní právneho a skutkového stavu veci z dokazovania vykonaného v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 8C/137/2011 o určenie neexistencie záväzku, pričom v danom prípade išlo o identickú zmluvu o pôžičke ako v prejednávanej veci a v ktorom konaní navrhli vykonať identické dôkazy ako v tomto konaní a vzhľadom na výsledok konania vedeného pod sp. zn. 8C/137/2011 správne posúdil vykonanie žalovanými navrhnutých dôkazov za nadbytočné a nehospodárne. Podľa jeho názoru sa súdy v rámci ich meritórnych rozsudkov presvedčivo vysporiadali so skutočnosťou, z akého dôvodu už nebolo potrebné vykonať v tomto konaní a v konaní sp. zn. 8C/137/2011 ďalšie dôkazy. Správne súd prvej inštancie vzhľadom na rozpory v tvrdeniach žalovaných nepovažoval ich tvrdenia za dôveryhodné, keď z ich tvrdení v konaní 8C/137/2011, ako aj z ich výpovedí na pojednávaní dňa 17.10.2017 vyplýva, že v prípade preukázania nepravdivosti ich argumentácie prichádzajú v konaní s novými argumentmi, ktorými sa snažia iba účelovo predlžovať súdne konanie, v ktorom sa žalobca domáha vydania právoplatného a vykonateľného exekučného titulu voči nim. Namietal, že v konaní preukázal, že predmet zmluvy z jeho strany bol žalovaným riadne a včas poskytnutý, pričom žalovaní za 7 rokov trvania súdnych sporov medzi stranami nepredložili žiaden relevantný dôkaz, ktorý by túto skutočnosť bol schopný vyvrátiť.

4. Písomným podaním doručeným súd dňa 30.05.2018 žalobca oznámil, že uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 08.02.2018 sp. zn. 3Cdo/229/2017 odmietol dovolací súd dovolanie žalovaných proti rozsudku odvolacieho súdu vydaného v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 8C/137/2011 a zdôraznil, že o existencii žalovaného dlhu už právoplatne rozhodli súdy v konaní 8C/137/2011, a preto v tomto konaní sa súd mal zaoberať už len konkrétnou výškou dlhu, najmä výškou jeho príslušenstva, keďže výška istiny v nadväznosti na závery konania 8C/137/2011 už nemohla byť sporná.

5. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalovaných v 1. a 2. rade nie je dôvodné.

6. V prejednávanej veci súd prvej inštancie vykonával náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovaným zaplataenia žalovanej istiny s príslušenstvom titulom vrátenia pôžičky, ako aj na opodstatnenosť tvrdení žalovaných v 1. a 2. rade, z hľadiska skutočností, ktoré uviedli na svoju obranu, jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyšli najavo, pričom správne vychádzal aj z výsledkov dokazovania vykonaného v

konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 8C/137/2011, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Vec posúdil správne i po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka a správne vychádzal z toho, že medzi stranami reálne došlo k poskytnutiu pôžičky v žalovanej sume. Svoje zistenia a závery, pre ktoré žalobe vyhovel, aj riadne odôvodnil a vysporiadal sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán súvisiacimi s predmetom konania.

7. Žalobca sa v konaní domáhal proti žalovaným zaplata z žalovanej istiny s príslušenstvom titulom vrátenia pôžičky poskytnutej žalovaným v 1. a 2. rade na základe zmluvy o pôžičke peňazí uzavretej medzi stranami dňa 30.09.2008, v celkovej sume 1.090.000 Sk, z ktorej žalovaní vrátili žalobcovi postupnými splátkami sumu 140.000 Sk a zvyšok požičanej sumy žalobcovi nevrátili. Žalobca za účelom preukázania svojho tvrdenia o odovzdaní spornej sumy žalovaným na základe uzavretej zmluvy o pôžičke predložil príjmové a výdavkové pokladničné doklady s podpismi žalovaných, preukazujúce prevzatie sumy 300.000 Sk žalovanými od žalobcu dňa 03.10.2008 a prevzatie sumy 650.000 Sk žalovanými od žalobcu dňa 30.09.2008. Žalovaní v konaní tvrdili, že nemajú vedomosť o prevzatí žalovanej sumy a podpisy na predložených príjmových a výdavkových pokladničných dokladoch neuznali za svoje vlastné. V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV sa ako žalobcovia proti žalobcovi ako žalovanému domáhali určenia neexistencie záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o pôžičke uzavretej medzi stranami dňa 30.09.2008, pričom základom ich argumentácie bolo tvrdenie, že príjmové a výdavkové pokladničné doklady preukazujúce prevzatie pôžičky nepodpísali. Znaleckým dokazovaním vykonaným v uvedenom konaní však bolo prakticky potvrdené, že podpisy žalovaných na predmetných príjmových a výdavkových pokladničných dokladoch sú ich pravými podpismi a nedošlo k ich sfaľšovaniu či pozmeňovaniu. Žaloba o určenie neexistencie záväzku bola následne zamietnutá rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 8C/137/2011 - 500 zo dňa 26.06.2015, potvrdeným rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Co/523/2015 - 533 zo dňa 26.10.2016, právoplatným dňa 16.01.2017, a to i z dôvodu, že k poskytnutiu pôžičky došlo. Dovolanie podané žalovanými proti rozsudku odvolacieho súdu bolo odmietnuté uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/229/2017 zo dňa 08.02.2018.

8. Vzhľadom na uvedený výsledok konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 8C/137/2011 nedôvodne žalovaní v 1. a 2. rade namietajú, že k odovzdaniu spornej sumy na základe uzavretej zmluvy o pôžičke medzi stranami nedošlo, a preto ich záväzok zo zmluvy voči žalobcovi nevznikol, keď pri posudzovaní existencie, resp. neexistencie záväzku žalovaných v 1. a 2. rade z predmetnej zmluvy o pôžičke voči žalobcovi je potrebné vychádzať z právoplatných rozhodnutí Okresného súdu Bratislava IV č. k. 8C/137/2011 - 500 zo dňa 26.06.2015 a Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Co/523/2015 - 533 zo dňa 26.10.2016, ktorými bola právoplatne zamietnutá žaloba žalovaných v 1. a 2. rade, ktorou sa domáhali určenia neexistencie ich záväzku voči žalobcovi z tejto zmluvy. Pri posudzovaní tejto otázky je súd viazaný jej skorším posúdením v inom konaní, v ktorom bola právoplatne vyriešená. Tento záver, s ktorým sa v plnej miere stotožňuje i odvolací súd, vyplýva z ustálenej judikatúry, konkrétne z uznesenia Najvyššieho súdu SR z 31. januára 2012 sp. zn. 1Cdo/44/2010, uverejneného pod č. 40 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov č. 3/2013, podľa ktorého, pokiaľ už bola v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením.

9. Nedôvodne žalovaní v odvolaní namietajú, že súd prvej inštancie nesprávne vychádzal z rozsudku vydaného v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 8C/137/2011, ktorým nie je viazaný v zmysle § 193 C.s.p. Zachovanie princípu právnej istoty vyžaduje, aby súdy vo veciach skutkovo a právne obdobných rozhodovali v súlade s ustálenou súdnou praxou, pričom z vyššie citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktoré nepochybne predstavuje jeho ustálenú rozhodovaciu prax (čl. 2 ods. 2 C.s.p.), vyplýva viazanosť súdu posúdením hmotnoprávneho vzťahu strán v inom súdnom konaní a v prejednávanej veci neboli zistené žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odklon od takto ustálenej súdnej praxe v otázke viazanosti súdu posúdením otázky prejudiciálneho charakteru v inom právoplatne skončenom konaní. V preskúmvanej veci je tak potrebné pri posudzovaní existencie záväzku žalovaných v 1. a 2. rade voči žalobcovi, vyplývajúceho zo zmluvy o pôžičke uzavretej medzi stranami dňa 30.09.2008, vychádzať z vyššie uvedených právoplatných rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, ktorými bola zamietnutá žaloba žalobcov o určenie neexistencie tohto záväzku z dôvodu, že žalovaní v konaní nepreukázali ich tvrdenie, že finančné prostriedky v sume 950.000 SK zo zmluvy o pôžičke od žalobcu neprevzali. Vzhľadom na uvedené správne súd prvej inštancie vychádzal z týchto rozhodnutí súdov vydaných v

konaní o určenie neexistencie záväzku a správne tiež posúdil žalovanými navrhnuté vykonanie ďalších dôkazov ako neúčelné, nehospodárne a nespôsobilé preukázať tvrdenie žalovaných o neprijatí peňazí od žalobcu.

10. Odvolací súd posúdil ako nedôvodné aj námietky žalovaných, že súd prvej inštancie sa dostatočne nevysporiadal so zásadnými rozpormi v skutkových tvrdeniach strán. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie je zrejmé, že pri posudzovaní dôvodnosti žaloby žalobcu vychádzal nielen z rozhodnutí súdov vydaných v konaní o určenie neexistencie záväzku žalovaných, ale aj z vykonaného znaleckého dokazovania v uvedenom konaní a s rozpormi v tvrdeniach strán sa vysporiadal tak, že vzhľadom na rozpory v samotných tvrdeniach žalovaných, ktorí svoje tvrdenia v priebehu konania menili, posúdil ich tvrdenia ako účelové a neuveril im. Okrem toho sa súd prvej inštancie vysporiadal aj s námietkami žalovaných týkajúcimi sa nedodržania spôsobu odovzdania peňazí, dohodnutého v zmluve.

11. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že obsah odvolania žalovaných nie je spôsobilý spochybníť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli spochybníť správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

12. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súd prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

13. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi, ktorý mal úspech v odvolacom konaní, priznal proti žalovaným v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).